

— нищо не помня . . . Кога се свѣстихъ, отворихъ очи и видѣхъ, че съмъ въ лодка, а мама и още други спасени хора седатъ край мене. . .

— Слава Богу! Катеринка дойде въ себе си, продума мама: „Богъ я запази“ . . .

Много пакости направи водата. Много хора погинаха . . .

Добри хора ни помогнаха. Ние си направихме кжшица на друго по-високо мѣсто, понаредихме се що-годѣ и сега прѣкарваме съ милата си майка единъ радостенъ животъ.

Джбъ и топола.

Изъ сборника на Ц. Калчевъ, „Отвѣяни Зрънца“.

Расли сж въ гората
Старъ джбъ и топола,
Па си веднажъ двама
Тихо продумали:
— Ой те тебе, джбо,
Рекла му топола,
Що сж твойтъ листи
Весели, засмѣни?
Що сж твойтъ вѣйки
Жилави, кръвени?
А пъкъ мойтъ листи
Я ги вижъ какви сж —
Клюмнали надолу,
Мършапи, пустали.
Отговаря джба
На тънка топола:

— Я слушай, тополо,
Тънка и висока,
Що сж твойтъ листи
Мършапи, пустали,
А защо сж мойтъ
Весели, засмѣни:
Моитъ сж листи
Жилави, кръвени,
Че при моя дънеръ
Изворченце блика,
Изворченце блика,
Кладенче извира,
Корени ми пои
Съсь водица бистра,
И животъ ми дава,
И ме подмладява.